

La muerte del adversario

Hans Keilson

Minúscula. Barcelona, 2010

En l'odi més visceral, com en l'amor no correspost, els dies passen en convivència amb algú de qui estem allunyats, però a qui tenim present a tota hora: en coneixem la rutina psicològica i els nostres destins van lligats als seus en el silenci interior: és un fil directe emocional amb l'invisible.

La muerte del adversario persegueix aquest diàleg íntim amb un enemic i el situa a les comunicats jueves a Alemanya durant l'ascensió dels nazis. Allunyadíssim dels llocs comuns sobre aquella època, **Hans Keilson**, jueu exiliat, ens sorprèn encara avui: té dret un individu a no participar de l'odi i la por dels seus? Pot algú escoltar un discurs del líder enemic, interessar-s'hi, i donar-li la raó? És legítim racionalitzar una tragèdia de la qual es forma part, contra els teus compatriotes, si convé?

Keilson va néixer l'any 1909 i encara viu a l'Holanda que el va acollir en fugir del nazisme. Va començar a escriure *La muerte...* durant la guerra i va publicar-se l'any 1959 a Alemanya. Fins l'any 2008 no va començar a rebre premis de consideració per una obra que ha estat tabú molts anys. /// T. T.

Correr

Jean Echenoz

Anagrama. Barcelona, 2010

La vida d'un home normal i corrent, Emil Zatopek, que destaca per una qualitat: córrer més que la resta. I això en la convulsa Txecoslovàquia del segle XX. I tot plegat explicat en cent quaranta pàgines escrites amb un ritme accelerat i creixent -com el de Zatopek a les seves curses-. Aquesta seria l'essència del que ha fet **Jean Echenoz** amb aquesta novel·leta que es llegeix en un tres i no res i que aconsegueix retratar amb claredat, senzillesa i fina ironia les gestes atlètiques d'un home com qualsevol altre, però també l'opressió asfixiant d'un estat totalitari sobre un individu que destaca de la massa i que, precisament per això, en vol treure profit.

El 1968 Zatopek recolza la tímida obertura de la Primavera de Praga i a partir de llavors cau damunt seu el pes de l'estat; ja no és l'heroi nacional i fins i tot és obligat a fer d'escombraire. Però la gent no l'ha oblidat; el reconeix pels carrers i l'aclama. Als anys 70 fa un mea culpa públic i torna a l'ortodòxia. *Correr* exposa magistralment l'èpica d'un home senzill i excepcional que intenta mantenir la dignitat contra la dictadura. /// ESDRES JARUCHIK NAVEIRAS

Suomenlinna

Javier Calvo

Alpha Decay. Barcelona, 2010

Tots hi passem, però ser adolescent és una putada. Canvis hormonal, masturbació compulsiva, incomprensió, cabreig constant...

Javier Calvo s'aproxima a aquest món tèrbol amb aquesta nouvelle protagonitzada per Mirrka, finlandesa fanàtica (devota) del black metal i del clàssic film de terror anglès *The Wicker Man* que torna a casa per Nadal amb un permís carcel·lari després d'haver comès un crim racista. I tot i que el dels adolescents problemàtics és un univers superpoblat literàriament (i així de memòria, diria que no és el primer que publica aquesta editorial) el cert és que l'enginy i la sabiduria literària de Calvo li serveixen per elaborar un retrat acurat i polièdric. Calvo busca ara l'empatia, ara la distància, al llarg d'un relat que té les seves millors basses en el sentit de l'humor, negre, i en la sempre saludable absència de moralina. Totes dues, marques d'estil inconfusibles d'un autor-(no-tan)-jove que sembla trobar-se en terreny fèrtil, i que aquest any ja havia publicat la monumental i excessiva *Corona de flores*. /// OLIVER VILLANUEVA